

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 49 WE i 50 WE oraz niewłaściwa transpozycja art. 3 ust. 1 i 10 dyrektywy 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług (Dz.U. 1997, L 18, str. 1) — Obowiązek wyznaczenia przedstawiciela ad hoc zamieszkującego w Luksemburgu, który przechowuje dokumenty niezbędne dla celów kontroli — Zastosowanie przepisów krajowych dotyczących warunków pracy i zatrudnienia, które wykraczają poza wymogi określone w dyrektywie

Sentencja

1) Wielkie Księstwo Luksemburga,

— oświadczając, iż przepisy art. 1 ust. 1 pkt 1, 2, 8 i 11 ustawy z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie implementacji dyrektywy 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług oraz przepisów dotyczących kontroli stosowania prawa pracy, stanowią przepisy porządkowe dotyczące krajowego porządku publicznego,

— dokonując niepełnej implementacji art. 3 ust. 1 akapit pierwszy, lit. a) dyrektywy 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług,

— ustanawiając w art. 7 ust. 1 tej ustawy z dnia 20 grudnia 2002 r. warunki dotyczące dostępu do podstawowych informacji niezbędnych do przeprowadzenia kontroli przez właściwe władze krajowe w sposób niespełniający wymogu jasności konieczny dla zagwarantowania pewności prawnej przedsiębiorstw pragnących delegować pracowników do Luksemburga oraz

— nakładając w art. 8 wyżej wymienionej ustawy obowiązek przechowywania w Luksemburgu dokumentów wymaganych w związku z kontrolą u przedstawiciela ad hoc mającego tam miejsce zamieszkania,

uchybiło zobowiązaniom, które ciąży na nim na mocy art. 3 ust. 1 dyrektywy 96/71, w związku z jej art. 3 ust. 10, a także na mocy art. 49 WE i 50 WE.

2) Wielkie Księstwo Luksemburga zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 224 z 16.9.2006.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 26 czerwca 2008 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Verwaltungsgericht Sigmaringen, Verwaltungsgericht Chemnitz — Niemcy) — Arthur Wiedemann (C-329/06) przeciwko Land Baden-Württemberg i Peter Funk (C-343/06) przeciwko Stadt Chemnitz

(Sprawy połączone C-329/06 i C-343/06) (¹)

(Dyrektywa 91/439/EWG — Wzajemne uznawanie praw jazdy — Cofnięcie prawa jazdy przez państwo członkowskie z powodu używania narkotyków lub alkoholu — Nowe prawo jazdy wydane w innym państwie członkowskim — Odmowa uznania uprawnienia do kierowania pojazdami w pierwszym państwie członkowskim — Miejsce zamieszkania niezgodne z dyrektywą 91/439/EWG)

(2008/C 209/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht Sigmaringen, Verwaltungsgericht Chemnitz

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strony skarżące: Arthur Wiedemann (C-329/06), Peter Funk (C-343/06)

Strony pozwane: Land Baden-Württemberg (C-329/06), Stadt Chemnitz (C-343/06)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Verwaltungsgericht Sigmaringen — Wykładnia art. 1 ust. 2, art. 7 ust. 1 lit. a) i art. 8 ust. 2 i 4 oraz załącznika III do dyrektywy Rady 91/439/EWG z dnia 29 lipca 1991 r. w sprawie praw jazdy (Dz.U. L 237, s. 1), zmienionej dyrektywą Rady 96/47/WE z dnia 23 lipca 1996 r. zmieniającą dyrektywę 91/439/EWG w sprawie praw jazdy (Dz.U. L 235, s. 1) —

Odmowa uznania ważności prawa jazdy uzyskanego w innym państwie członkowskim w drodze wyłudzenia przez posiadacza, wobec którego w państwie miejsca zamieszkania wydano decyzję administracyjną w sprawie cofnięcia krajowego prawa jazdy z powodu używania narkotyków — Nadużycie prawa

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 26 czerwca 2008 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Verwaltungsgericht Chemnitz — Niemcy) — Matthias Zerche (C-334/06), Manfred Seuke (C-336/06) przeciwko Landkreis Mittweida oraz Steffen Schubert (C-335/06) przeciwko Landkreis Mittlerer Erzgebirgskreis

(Sprawy połączone od C-334/06 do C-336/06) ⁽¹⁾

Sentencja

- 1) Artykuł 1 ust. 2, art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 2 i 4 dyrektywy Rady 91/439/EWG z dnia 29 lipca 1991 r. w sprawie praw jazdy zmienionej rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 września 2003 r. należy interpretować w ten sposób, że art. 1 ust. 2, art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 2 i 4 dyrektywy 91/439 należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one temu, aby państwo członkowskie, w okolicznościach takich jak mające miejsce w postępowaniach przed sądami krajowymi, odmówiło uznania na swoim terytorium uprawnienia do kierowania wynikającego z prawa jazdy wydanego później przez inne państwo członkowskie poza okresem zakazu ubiegania się o nowe prawo jazdy nałożonego na zainteresowaną osobę, a zatem ważności tego prawa jazdy, dopóki jego posiadacz nie spełni warunków wymaganych w tym pierwszym państwie członkowskim do wydania nowego prawa jazdy w następstwie cofnięcia wcześniejszego prawa jazdy, w tym badania zdolności do kierowania potwierdzającego, że nie istnieją już powody uzasadniające to cofnięcie.

W tych samych okolicznościach przepisy te nie sprzeciwiają się temu, aby państwo członkowskie odmówiło uznania na swoim terytorium uprawnienia do kierowania wynikającego z prawa jazdy wydanego później przez inne państwo członkowskie, jeżeli na podstawie figurujących w nim wzmianek lub innych niepodważalnych informacji pochodzących z państwa członkowskiego wydającego wiadome jest, że gdy to prawo jazdy zostało wydane, jego posiadacz, wobec którego na terytorium pierwszego państwa członkowskiego zastosowano środek polegający na cofnięciu poprzedniego prawa jazdy, nie miał normalnego miejsca zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego wydającego.

- 2) Artykuł 1 ust. 2 i art. 8 ust. 2 i 4 dyrektywy 91/439 zmienionej rozporządzeniem nr 1882/2003 sprzeciwiają się temu, aby państwo członkowskie, które zgodnie z tą dyrektywą jest zobowiązane do uznania uprawnienia do kierowania wynikającego z prawa jazdy wydanego przez inne państwo członkowskie, tymczasowo zawiesiło to uprawnienie, podczas gdy to ostatnie państwo członkowskie bada sposoby wydania tego prawa jazdy. Natomiast w tych samych okolicznościach przepisy te nie sprzeciwiają się temu, aby państwo członkowskie postanowiło zawiesić to uprawnienie, gdy ze wzmianek w tym prawie jazdy lub z innych niepodważalnych informacji pochodzących z tego innego państwa członkowskiego wynika, że warunek miejsca zamieszkania nałożony przez art. 7 ust. 1 lit. b) tej dyrektywy nie był spełniony w chwili wydania tego prawa jazdy.

(Dyrektywa 91/439/EWG — Wzajemne uznawanie praw jazdy — Cofnięcie prawa jazdy przez państwo członkowskie z powodu używania narkotyków lub alkoholu — Nowe prawo jazdy wydane w innym państwie członkowskim — Odmowa uznania uprawnienia do kierowania pojazdami w pierwszym państwie członkowskim — Miejsce zamieszkania niezgodne z dyrektywą 91/439/EWG)

(2008/C 209/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht Chemnitz

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strony skarżące: Matthias Zerche (C-334/06), Manfred Seuke (C-336/06), Steffen Schubert (C-335/06)

Strony pozwane: Landkreis Mittweida, Landkreis Mittlerer Erzgebirgskreis

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Verwaltungsgericht Chemnitz — Wykładnia art. 1 ust. 2 i art. 8 ust. 2 i 4 dyrektywy Rady 91/439/EWG z dnia 29 lipca 2001 r. w sprawie praw jazdy (Dz.U. L 237, s. 1) — Odmowa uznania ważności prawa jazdy wydanego przez inne państwo członkowskie po upływie okresu zakazu wobec posiadacza, wobec którego zastosowano środek polegający na cofnięciu prawa jazdy w kraju ze względu na kierowanie pojazdem w stanie nietrzeźwości, ponieważ zainteresowany nie mógł przedłożyć opinii medyczno-psychologicznej wymaganej w celu uzyskania nowego prawa jazdy w państwie miejsca zamieszkania — Nadużycie prawa

Sentencja

Artykuł 1 ust. 2, art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 2 i 4 dyrektywy Rady 91/439/EWG z dnia 29 lipca 1991 r. w sprawie praw jazdy zmienionej rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 września 2003 r. należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one temu, aby państwo członkowskie, w okolicznościach takich jak mające miejsce w postępowaniach przed sądem krajowym, odmówiło uznania na swoim terytorium uprawnienia

⁽¹⁾ Dz.U. C 249 z 14.10.2006.
Dz.U. C 281 z 18.11.2006.